

ΑΠΟΓΕΜΑΤΙΑΝΗ

Αφεγτικό μου,

Είναι πρωτομαργιά. Σέ κάθε ξημέρωμα της πρωτομαργιάς, πολὺ μελαγχολικός ξυπνώ, γιατί συλλογιούμαι πώς ο εύμορφος ο μήνας που μὲ καρδιοχτύπα τὸν περίενα, ήλθε καὶ θὰ περάσῃ. Έχει κάθε τελειωμός του Μήνου ξεχωριστὸ φρυμάκι... Ήλ μαραθοῦν τὰ λουλούδια τὰ μυριόγρωμα που στολίζουν τοὺς κάμπους.

Καὶ ἡ πειδὸν πολίτισσα ξυπνᾷ πρωὶ πρωὶ. Τὰ φργητὰ εἶναι ἔτοιμα, καὶ τὰ παιδιά χαρούμενα μὲ ἀσπρες φάθες στὰ νεφαλάκια· ἢ μεγάλαις πολὺ προσεκτικίς, μὴν τύχη καὶ λείψη τίποτε. Η πειδὸν κοκέτα κρύθει καὶ λίγη πούντρα μέσα στὸ παντάκι της καὶ ξεκινοῦν γιὰ τὴν ἔξοχήν.

Ποιαὶς νὰ πρωτοδιαλέξουν; οὐδαὶς εὔμορφαις, οὐδαὶς μαργεντικαῖς! Μὰ τώρα εἶναι ὥραια τὰ Γ.ιανὰ τερά. Έκείνο τὸ ποταμάκι μὲ τὴν πράσινας ὄχθις εἶναι τόσῳ δροσερό! Ό κάμπος, σπαρμένος μὲ τὰ πειδὸν εὔμορφα λουλούδια, ἔγεινε τὸ ἐντευκτήριο δῶλων τῶν ἀηδονῶν καὶ ἐπειδὴ ἀκουσταν κι' αὐτὰ πῶς γείνονται ἀγῶνες, χωρὶς ἐλπίδα κοτίνου, μπῆκν τὰ συναγωνισμὸ καὶ γλυκοτρχγουδοῦν.

Βάζουν κ' ἔκει στὰς Ἀθήνας στεφάνια στὴς πόρταις; ἐδῶ ἐνῷ περνοῦσα ἔβλεπα οὐδαὶς τὴς πόρταις στολισμένας μὲ στεφάνια.

Μάλιστα ἔχουν συνήθεια νὰ κρεμοῦν κρυφὰ στεφάνια στὴς πόρταις τῆς γειτόνισσας καὶ ἂν ἔκεινη δὲν κκαναλίζῃ, ποιὸς τῆς τὸ κρέμαστε τὸ στεφάνι, θὰ πῆ πῶς μαργέντηκε.

Σοῦ τὸ ἀναφέρω αὐτὸ, γιατὶ ἔννοιωσα κάποιον ποὺ στάθηκε στὴ θύρα μας· περιμένω νὰ κτυπήσῃ δὲν κτυπᾶ· κατόπι φεύγει· ἀνοίγω μὲ ἔνα ξύλο στὸ χέρι καὶ βλέπω πῶς μᾶς ἐκρέμασκαν ἕνα ὥραιότατο στεφάνι, ποὺ μοσχοβούλουσε.

Τότε κατάλαβα, πῶς ἡ Δουλσινὲ τὸ ἔστειλε καὶ ἐνῷ ἐτοιμάσθηκα νὰ σὲ τηλεγραφήσω, βλέπω μέσα ἀπὸ ἔνα μπαλκόνι, ἔνα δροσερὸ προσωπάκι καὶ ἔνα κάτασπρο χεράκι νὰ δείχνη κάπου. Τότε ἔνας δοῦλος, ὅγι πειδὸν ἀψιλός, μὰ πειδὸν καλοθερευμένος ἀπὸ μένα, ἔργεται καὶ ξεκρεμνᾷ τὸ στεφάνι καὶ τὸ κρεμνῆ στὴν διπλανὴ θύρα, ἐνῷ τὸ ὥραιο προσωπάκι ἐχαμογέλασε.

Γι' αὐτὸ δὲν σᾶς τηλεγράφησα· κατὰ λάθος μᾶς μάργεψαν.

Γιὰ τὸ Ααστάνειο διαγώνισμα, χάρηκα ποὺ νίκησε ὁ Δημητρακόπουλος καὶ στὴν κωμῳδία ὁ Καμπούργλους.

Η Ειρήνη ἡ τραγῳδία, καὶ τὸ κ.λειδὶ τῆς κάσας ἡ κωμῳδία, φαντάζομαι τί ὥραια ποὺ θὰ εἶνε· καὶ γιὰ τὴν Τατιανὴ τοῦ κ. Καρκαζού τοῦ ἀνθυπολογαγοῦ, ποὺ νίκησε καὶ στὸν ἀγῶνα ξέφους καὶ ἀπέ-

δειξε πῶς κρατεῖ τὴν πέννα καὶ τὸ ξίφος μὲ τὴν ἴδια χάρη, πολὺ χάρηκα.

Καὶ τόσῳ χάρηκα γιὰ ὅλα αὐτὰ, ποὺ ζέχασα ὅτι ἀγωνόδικος ἐπιτροπὴ, μὲ γράμματα, μὲ καλαισθησία καὶ πρὸ πάντων μὲ λογικό, βράχευσε καὶ τὴ Δουκισσα τῶν Ἀθηνῶν τοῦ Ραγκαβῆ. Μὰ ἂς εἶναι αὐτοὶ οἱ διαχωνισμοὶ πάντα ἐνθαρρύνουν.

Αἱ καλαισθησίες, εἶνε λουλούδια ποὺ θέλουν τὸν ἥλιο τὴς ἀγάπης.

Τότε ἔλαμψαν περισσότερο, ὅταν ὁ Περικλῆς τὰς ὑπεστήριξε. "Οταν, ο Ρωμαίος Μαικήνας, οἱ Φλωρεντινοὶ Μέδικοι, οἱ Λουδοβίκος δέκατος τέταρτος ἐτίμησαν καὶ ὑπεστήριξαν τοὺς καλλιτέχνας. Καὶ βέβαια, οἱ ἴδιοι θὰ ἤσαν καλλιτέχναι, διὰ νὰ εἰμπορέσουν νάγκαπήσουν μὲ τόσον φανατισμὸν τὸ ὥραιον καὶ δὲν θὰ ἔδιδον μόνον χρήματα, ἀλλὰ καὶ θὰ ἔκαμψαν παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ἔργων, αἱ ὄποιαι δι' ἔνα καλλιτέχνην ἀξίζουν περισσότερον ἀπὸ τὸ χρῆμα·

Καὶ στὴν ζωγραφικὴ δὲν πῆγαν ἀσχηματικοὶ δικοί μας καὶ μέσα στὴν σάλα τοῦ Ζαππείου ἔλαμψαν ἔργα ὥραια, καὶ αἱ θαλασσογραφίαι τοῦ Γιαλλινᾶ, μὲ τὸν γλυκύτατον χρωματισμὸν των, ἀγοράσθησαν μὲ ἀγάπην καὶ ὁ κόσμος καμαρώνει κάτω ἀπὸ εὔμορφαις εἰκόνες, ὀνόματα Ἑλληνικά: Λύτρα, Βολανάκη Μαντζάκου, Μαθιοπούλου καὶ τῆς κ. Αγ. Γιαλλινᾶ καὶ τῶν Δεσποινίδων Προσαλέντη.

Τὰ πολίτικα νέα: ὁ ἀπάνω κῆπος γεμάτος ἀπὸ εὔμορφαις κυρίαις.

* * *

Προχθές τὴν Κυριακὴν στὸ Βαλουκλῆ πῆγε ὁ πατριάρχης μὲ πολλοὺς ἀγίους δεσπότας μαζύν, νὰ δεηθῇ δι' ὕσους εἰρήσθησαν διὰ τὰ φιλανθρωπικὰ καταστήματα μας.

"Ο λαὸς ἔτρεξε, διότι ἔκεινος νοιώθει ἀληθινὴν εὐγνωμοσύνην διὰ τοὺς ἰδρυτὰς τῶν ἀσύλων αὐτῶν. Προσηκήθη ὁ λαός μας καὶ κατέπιν ἐπανηγύρισε τὴν ήμέραν καὶ ἐφάνη καὶ ὁ δημοφιλῆς ἐφημεριδοπώλης Γιάννης μὲ τὴν ζωγραφικωτάτην φουστανέλλα του, καὶ τὸν ὄποιον περιεκύλωσαν πολλοὶ ὅταν εἶδαν τὰ καλοψημένα ἀρνάκια τοῦ Γιάννη, γιατὶ εἶναι μοναδικὸς γιὰ τέτοιες δουλειαῖς, καὶ τὰ ἀρνάκια ἔγειναν στὴ στιγμὴ ἀνάρπαστα καὶ ἀντήχησαν τὰ κατοικητήρια τῶν νεκρῶν, ἀπὸ τὰ γέλοια τῶν ζωντανῶν.

* * *

"Ἔγεινε καὶ ἔνα φονικὸ στὸ Πέρχ, μὰ δὲν σου τὸ γράφω νὰ μὴ σὲ πικράνω.

Σ' ἔνα σπήτη, ηδράν σκοτωμένην τὴν Καμέλιαν, τὴν εὔμορφη Καμέλια, ποὺ μὲ τὴ ζωὴ ποὺ ἔζησε καὶ μὲ τὴν εὔμορφιά της, θύμιζε τὴν κυρία μὲ τὴν καμέλιας (στὰ πρώτα πολύθρυμβα τῆς ζωῆς της ἔτη ὅμως) σκοτωμένη καὶ τὴν μητέρα της καὶ τὸ σκυλλάκι της ἄχ... σκοτωμένο καὶ τὸ δούλο της, τὸν ἀφωσιωμένο φίλο καὶ συνάδελφο τοῦ Ηάνσα σου. Ο φονικὸς ἀγνωστος ὡς αὐτὴν τὴν στιγμὴν. Εἶνε πρω-

τομαγική, που πρέπει κανείς σ্বο λουλούδια νά συλλογίζεται καὶ δι' αὐτὸ δὲν σου περιγράφω τὴν φοίκην ποὺ μου ἐπρόξενησε αὐτὸ τὸ φονικό, πρὸ πάντων διμως τὸ φονικό του δούλου.

ΣΑΝΚΟ ΠΑΝΣΑΣ

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ξέρετε γιατί γίνεται τόση φρασαρία στις χαρές; Τ' ἄκουω πῶς τὸ ἔξηγούσει κάποιος τὸν ὄποιον θὰ ζουλευκαν καὶ πολλοὶ μεσκιωνόλγοι ποὺ σου βρίσκουν καὶ πόσα αὐγὰ γεννοῦσε του Παπᾶ Παχώμιου ή δονιθα στὸν ἑδόμον αἰώνα καὶ τὸ κάμνουν μὲ τὸ σην ἐμβοήθεια ποὺ γεμίζουν ὀλόκληρο τόμο—κατανκλώσεως Εὔρωπαίκης. Λοιπὸν, οἱ χοροὶ, τὰ τραγούδια καὶ ὅλ' αὐτὰ γίνονται στις χαρές διὰ νὰ μπάρει μαρτυρία του γάμου· δηλ. ὅχι μόνον οἱ προσκεκλημένοι ἀλλὰ καὶ ὅλοι ποὺ θ' ἀνησυχοῦν ἀπὸ τὸν κρότο καὶ τὴ βοή νὰ είναι μάρτυρες. Ποὺ νὰ τὸ φαντασθῇ κανεὶς καὶ μάλιστα τώρα που γίνονται τόσο σκεπαστά.

* * *

Οἱ καμῆλες κατάντησαν ἀληθῆς μάστιξ διὰ τὴν Ἀμερική, καθὼς τὰ κουνέλια διὰ τὴν Αστραλία.

Πρὸ τοιάκοντα ἐτῶν ἐπάνω κάτω ὅταν βρῆκαν σὲ κάτι μέρη ἐκεῖ, κάτι χρυσωρυχεῖα, ἐνας ἐπιχειρηματίκης τὶς ἔφερε. Ἐννοεῖται ὅτι ἀμέσως ἔγιναν ἀρκετὰ χωρία γύρω στὰ χρυσωρυχεῖα. Ἐπειδὴ ὅμως ή ἀπόστασις ἀπὸ τὰς πόλεις ἥτο ἀρκετὴ καὶ τὸ μέρος δύσκατο ἐπρεπε νὰ εὑρεθῇ τρόπος μεταφορᾶς καὶ ἄλλων γειωδῶν.

Οἱ ήμίονοι του ἐφάνησαν ὅχι πρακτικὸν μέσον καὶ σκέψηνε νὰ μεταχειρισθῇ καμῆλους.

"Ἐφερε λοιπὸν ἀπὸ τὴν Τύνιδα ἐνα κοπάδι, ἄλλα δυστυχώς δι' αὐτὸν καὶ περισσότερο διὰ τὸν τόπον δὲν ἐπέτυχε. Τὸ μέρος ἥταν πετρώδες καὶ ὅχι κατάλληλο διὰ τὰ πλατειὰ πόδια τῶν καμῆλων. Ἐναγκάσθη λοιπὸν νὰ τὶς ἐγκαταλείψῃ στὴν τύχη τους. Ἐκεὶ δὲ μέσα στὰ δάση δὲν ἥργησαν νὰ πολλαπλασιασθοῦν καταπληκτικά, εἰς βαθὺόν ὥστε νὰ προξενοῦν ἀνησυχία.

Ἐνω γίνεται τόσος κρότος διὰ τὶς καμῆλες, ἔξ ἄλλου δίδουν δείγματα ἀρκετῆς φιλοζωίας. Κάμουν ἵνα ἴδιαίτερο κοιμητήριο διὰ τοὺς σκύλους. Ἰσως διότι σκέπτονται νὰ καταργήσουν τὰ κοιμητήρια διὰ τοὺς ἀνθρώπους.

* * *

Ο Φραγκισκος Κοππέ διηγεῖται ὅτι τέσσερες φορὲς στὴ ζωὴ του ἐνῷ ἥτο πλαγιασμένος, ἀκουσει μιὰ φωνὴ νὰ τοὺ φωνάζῃ : «Κοππέ, Κοππέ!» λέγει δὲ πῶς αὐτὸ του συνέβαινε ἀκριβῶς σὰν δὲν ἥταν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἔκυπτο του.

Εὔτυχης, λέγει τὸ φύλλον ποὺ μῆς μεταδίδει αὐτὴν τὴν εἰδησι, ὁ συγγραφεὺς ποὺ σ' ὅλο του τὸν δημοσιογραφικὸ βίο, μόνον τέσσερες φορὲς δὲν μηδέσκει εὐχαριστημένος ἀπ' τὸν ἔκυπτο του

*

Εἶναι γνωστό, θαρρῶ, τὸ τελευταῖον συνέδριον γυναικῶν, καὶ ἔκαμε καὶ τόσο κρότο.

Αὐτές οι γυναικεῖς σου ἔχουν καὶ κάτι ἰδέες!

"Ἄς ἀρχήσωμε τώρα ἐκεῖνο ποὺ ἐν πλήρει οἰκουμενικὴ συνόδῳ του τετάρτου κιῶνος, εἶπε, ἐνας ἐκ τῶν Πατέρων:

«Ἡ γυναικαὶ εἶναι τὸ προϊὸν ὑπεραριθμου ὄστον, καὶ ἐννοοῦσε βέβαια τὴν πλευρὰν του Ἀδάμ. Αὐτὸ ἀποδεικνύει μόνον, ὅτι οἱ ἄγιοι πατέρες δὲν ἔσαν διύλου λεπτοί.

'Αλλὰ πόσο διδακτικὸ μποροῦσε νὰ γνωι δι' αὐτές ἂν τοὺς διάβαζαν ἐκεῖνο ποὺ ἔγραψε ὁ Σκίν-Πιέρ. «Στας οἰκιακὰς θλίψεις, στὶς ἀδοξες προσπάθειες ποὺ ἀπαιτοῦν τόσον θάρρος, στὶς ἀσθένειες καὶ ἔως σ' αὐτὸν ἀκόμα τὸν θάνατο φαίνεται ή μύνημις τῆς γυναικός. Εἰς τὸν ἡρωα ἐναπόκειται νὰ δώσῃ τὸ παράδειγμα του θάρρους καὶ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν θάνατο. ή γυναικαὶ θύμως τὸν ξεπερνῷ· τὸν περιμένει στὸ σπίτι.»

Θαρρεῖς θύμως πῶς ἔξ ἐντείκτου ὁ κόσμος αἰσθίνθηκε πῶς ή γυναικαὶ σάν βρῆ μέσ' ἀπ' τὸ σκότος καὶ τὴν ἡρεμία του σπιτιού της γιὰ νὰ δειχθῇ στὸ φῶς γένει κάτι τι ἀπ' τὴ γάρι της καὶ ἀπ' τὸν σεβασμὸ ποὺ ἔχουν γιὰ καίνην.

Ο Διδερὼ ἔλεγε «Σὰν πρόκειται γιὰ τὴν γυναικαὶ πρέπει νὰ βουτήσῃ κανεὶς τὴν πέννα του στὸ οὐράνιο τέρζο καὶ νὰ ρίξῃ ἐπάνω στὴν γραυμὴ ποὺ γράψῃ τὴν σκόνη τῶν φτερῶν της πεταλούδας.

Στὰ σλαβικὰ ἔθνη σημαδεύουν τὴν λαμπάδα του γαμπροῦ καὶ τὴν λαμπάδα τῆς νύφης καὶ τὶς ἀφίγουν νὰ καοῦν ὡς τὸ τέλος. Πιστεύουν δὲ ὅτι ἐκεῖνος του ὄποιον ή λαμπάδα τελειώσῃ πρώτη θὰ πεθάνῃ πρώτος.

*

* * *

"Ενα πολὺ πρωτότυπο ἔργο εἶναι ὁ ἀνθρωπὸς καὶ ἡ ζωὴ του Vapereau. Εἶναι ὀλάκερο ἀπάνθισμα ἀπὸ γνῶμες ποὺ διάλεξε μέσ' ἀπ' ὅλα τὰ ἔργα ποὺ διάβασε. Πιστεύων δὲ πῶς ἔχει καὶ γιὰ μῆς ἀρκετὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ τὸ σύγραμμα, ἀν καὶ ἀλλόγλωσσος, γιατὶ ἀκουσα νὰ λένε «πῶς ή ἰδέα δὲν ἔχει πατρίδα». Αποσπῶ λοιπὸν μερικὲς γνῶμες.

*

* * *

"Οταν λέγω γιὰ τὸν ἀνθρωπὸ μιλῶ γιὰ τὸν έκυπτο μου, ὅταν θύμως κακομιλῶ ἔχω πάντα ύπ' ὄψιν τοὺς ἄλλους».

*

* * *

"Ἐάν ὁ καθένας δὲν εἴχε παρὰ τὴν εὔτυχία ποὺ τοὺ ταίριαζε θὰ μπῆργαν στὸν κόσμο πολὺ περισσότεροι δύστυχες.